

съвсем мънички между дънерите на грамадните дървета.

Тук беше тяхното сборно място. Те бяха почти връстници, познаваха се от града, но се сдружиха през това лято. Семейството на Борю гостуваше у приятели, собственици на една воденица. Дечо бе дошел при дяда си, който имаше другата. Бащата на Златана държеше ханчето при моста. Всеки ден след обяд те се събираха тук и тръгваха нанякъде. Обикновено, напред вървеше Златан. Сега той теглеше с връв мъничка, изработена от него, дървена количка-топче, с цев от стар патрон. След него крачеше Дечо, височко, чернооко момче с дълъг нос и сключени дебели вежди, от което винаги изглеждаше малко умислен. В джебовете си той постоянно носеше разни научни книжки — исторически, географически и др. Година по-голям от Борю, който току-що бе навършил дванадесет, той беше с няколко месеци по-малък от Златан. Борю и по вид беше най-малък от тримата: дребничък, с учудени сини очи, упорито носле и с големи, стърчащи отстрана уши. По мълчаливото съгласие на всички, командата идеше винаги от Златан. Той беше Златан